

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/373/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7510201541
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7510201541.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobkyne I. N., U.. X. X. XXXX, G. U. R., Q. XXX, zast. JUDr. Renátou Smajdovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Košice, Floriánska 16 proti žalovaným 1) G. G., U.. XX. X. XXXX, D. XXX, X) Š. A., U.. X. X. XXXX, Č., H. XXX/XX, obe zast. JUDr. Tiborom Sásfaiom, advokátom, Advokátska kancelária, Košice, Fejova 4 a 3) G.U. G., U.. XX. X. XXXX, D. XXX, o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 14C/26/2010-285 zo 14. 6. 2018 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku II. o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanými v 1. a 2. rade a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. Žalobu zamietol, II. rozhodol, že žalovaní v 1. a 2. rade majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a III. žalovanému v 3. rade náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení, o.i., uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia, že nehnuteľnosť, parc. Y. Č..XXXX/X - O. D. H. H. XXXX G., H. U. M. Č.. XXX, L.. Ú.. D. patrí do dedičstva po K. L., U.. XX. X. XXXX, Q.. XX. XX. XXXX, U.. R. D. XX, na tom skutkovom a právnom základe, že uvedená nehnuteľnosť bola predmetom pridelu pre jej právneho predchodcu, a preto žalovaní nie sú jej vlastníkami a v prípade nepravdivosti tohto tvrdenia, ktoré by nebolo osvojené súdom, trvala na tom, že došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva predmetnej nehnuteľnosti vydržaním. Rozsudkom Okresného súdu Košice-okolie 14C/26/2010-88 z 12. 9. 2012 žalobu súd zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Uznesením Krajského súdu v Košiciach 5Co/13/2013-107 z 26. 9. 2013 bol uvedený rozsudok zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Krajský súd uložil súdu skúmať, zistiť a vyhodnotiť tvrdenie žalobkyne, že predmetná nehnuteľnosť bola pridelom daná do vlastníctva jej právneho predchodcu a vzhľadom na to, že táto skutočnosť nebola vyznačená v pozemkovej knihe, či mohla byť základom oprávneného presvedčenia nadobúdateľa o jej platnosti a účinnosti, teda i základom dobromyseľnosti nadobúdateľa o nadobudnutí nehnuteľností, príp. jeho právnych nástupcov, ktorí vstúpili do držby a vyhodnotiť, či v r. 1945 došlo následne k zoštátneniu - konfiškácií predmetnej parcely štátom a k jej účinnému vydaniu žalovaným. Mal tiež zistiť, či právni predchodcovia žalobkyne skutočne vstúpili do držby, aby bolo možné určiť začiatok a koniec vydržacej doby a či boli splnené všetky hmotno-právne podmienky vydržania podľa obyčajového práva účinného do 1. 1. 1951, vrátane dobromyseľnosti a jej doby a príp. podmienky uvedené v § 115, § 116 ods. 1 a § 145 tzv. Stredného občianskeho zákonníka a § 134 Obč. zák. Súd vykonal dokazovanie výsluchom

strán sporu, listinnými dôkazmi, ktoré predložili, ako aj ostatným spisovým materiálom. Reprodukoval výpovede strán sporu z pojednávania a stanoviská ich právnych zást. Konštatoval, že PD Paňovce mu oznámilo, že ich družstvo vzniklo v r. 1994 ako jeden z právnych nástupcov rozdeleného PD Čečejevce, že archív sa má nachádzať na PDP Čečejevce. PDP Čečejevce oznámilo súdu, že predmetnú parcelu má v užívaní PD Paňovce. Ministerstvo vnútra SR, Štátny archív v Košiciach oznámil súdu, že v archívnom fonde JRD Čečejevce (Paňovce) sa nenachádzajú žiadne dokumenty o vnesení parciel do JRD Paňovce. Z prídelovej listiny Štátneho pozemkového úradu v Prahe č.60.691/31-I/4-561 zistil, že parcelu G. Č..XXX/X nadobudol C. L. G., že táto prídelová listina bola zaslaná Okresnému súdu v Moldave nad Bodvou 8.6.1931. Z pozemno-knižnej vložky č.1, kde je evidovaná D. G. Č..XXX/X vo výmere 6000 m² zistil, že ako vlastníci tohto pozemku sú vedení A. N., rod. D. s podielom 2/15, R. F., A. N. s podielom 2/15, Ž. N. s podielom 2/15, G. N. s podielom 3/15, K. K., A. N. s podielom 3/15 a G. N. s podielom 3/15, že vlastníctvo C. L. ml. k tejto parcele, ktorú mal získať na základe prídelovej listiny v tejto D. H. Č..X zapísané nie je. Z tejto pozemno-knižnej vložky mu taktiež vyplynulo, že vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti nadobudol štát z titulu konfiškácie podľa nariadenia č.104/1945 Zb. a nariadenia č. 64/1946 Zb. pre účely pozemkovej reformy. Z osvedčenia o dedičstve sp. zn. 10D/464/2003 z 19. 10. 2004, právoplatného 4. 11. 2004 zistil, že jedinou dedičkou po K. L., Q.. XX. XX. XXXX sa stala I. N., A. L. (žalobkyňa). Z rozhodnutí Pozemkového úradu Košice-vidiek č.XXXX/XX Q. XX.X.XXXX K. Č..XXXX/XX zo X.XX.XXXX zistil, že žalovaným, resp. ich právnym predchodcom bolo prinavrátené vlastnícke právo v rámci reštitučného konania. Z týchto rozhodnutí mu vyplynulo, že žalovaní ako oprávnené osoby podľa § 4 ods. 2 zák. č. 229/1991 Zb. si uplatnili nárok na vydanie nehnuteľností, ktoré boli konfiškované postupom podľa § 6 ods. 2 uvedeného zák., a prešli do vlastníctva štátu na základe Nariadenia SNR č.104/1945 Zb. Nehnuteľností boli konfiškované pôvodným vlastníkom G. N., H. A. N., R. F., A. N., Ž. N., A. D. K. K. K., A. N. ako osobám maďarskej národnosti. Zároveň vyzvali PD v Čečejevciach na vydanie nehnuteľností. Dohoda bola uzavretá 30. 5. 1994 a 4. 6. 1994 a doručená Pozemkovému úradu Košice-vidiek na schválenie. Pozemkový úrad Košice-vidiek po preskúmaní predložených dohôd a priložených dokladov zistil, že sú splnené podmienky zákona na vydanie nehnuteľností oprávneným osobám. V závere týchto rozhodnutí pozemkový úrad skonštatoval, že vzhľadom na to, že všetky skutočnosti uvedené v dohode sú doložené platnými dokladmi a dohoda je v súlade so zák. č.229/1991 Zb., tieto dohody aj schválil. Tieto rozhodnutia nadobudli právoplatnosť a boli v katastri nehnuteľností zapísané. Súd poukázal na to, že neboli nikdy zrušené a ani inak napadnuté, a preto ich vecnú správnosť a zákonnosť už v tomto konaní nepreskúma. Z pripojeného spisu Štátneho notárstva v Košiciach D 762/68 a z jeho rozhodnutia zo 16. 5. 1968 (č.l. 16) zistil, že dedičstvo po C. L., Q. X. X. XXXX nadobudol v celosti syn K. L., U.. XX. X. XXXX, že dedičstvo pozostáva z intravilánu parc. XXX/XX vo výmere 940 m² a z rolí a lúk v užívaní JRD Paňovce vo výmere 2 ha 88 a 82 m², parc. č. XXX/X, XXX/XX, XXX/X K. XXX/A/XX. Konštatoval, že k tomuto dedičskému konaniu bolo doložené aj potvrdenie Okresného národného výboru, odbor poľnohospodárstva, vodného hospodárstva a lesníctva v Košiciach (bez uvedenia dátumu), z ktorého zistil, že Okresný národný výbor potvrdzuje, že na parc. č. XXX/X, XXX/XX, XXX/X K. XXX/A/XX vedené v zápisnici č.X K. XXX kat. úz. D. na mene bývalého majiteľa K. N. a spol. konfiškácia podľa nariadenia č.104/48 Zb. v znení nariadenia č.64/1946 Zb. sa nevzťahuje, nakoľko predmetný majetok bol skonfiškovaný ešte pri prvej pozemkovej reforme v zmysle § 29 zák. č. 81/1920 Zb. a Štátnym pozemkovým úradom v Prahe pridelený prídelovacou listinou č.60.691/31-I/4-561 zo dňa 8. 6. 1931 C. L. G., obyvateľovi v D., ktorý prídel pozemno-knižne neusporiadal, a preto je vedený na mene bývalého majiteľa. Súd, vychádzajúc z § 137 písm. c) C. s. p. (jeho znenie citoval), mal preukázané, že žalobkyňa má právny záujem na žiadanom určení, pretože to môže mať priaznivý dopad na jej právne postavenie, a teda rozhodnutie súdu, ktorým by bolo vyhovené takejto žalobe, môže byť jedným z predpokladov zapísania osoby vlastníka v súlade s právnym stavom. Vychádzajúc z Obyčajového práva platného na Slovensku do 31. 12. 1950 -konkrétne upravujúceho nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním, § 116 Občianskeho zákonníka z r. 1950 - zák. č. 141/1950 Zb., účinného od 1. 1. 1951 do 31. 3. 1964, po vyhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, urobil záver, že žalobný návrh žalobkyne je nedôvodný. Poukázal na tvrdenie žalobkyne, že vlastníctvo k predmetnej parcele nadobudol jej právny predchodca C. L. na základe prídelovej listiny, že na základe tohto prídelu C. L. spornú parcelu nerušene užíval, že následne táto parcela bola prededená na základe dedičského rozhodnutia sp. zn. D762/68 a nadobudol ju syn C. L. - K. L., vo vzťahu ku ktorému sa domáhala určenia, že sporná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po K. L., že K. L. túto nehnuteľnosť po zdedení taktiež užíval naďalej na poľnohospodárske účely, a to až do svojej smrti v r. 2003, že žiadala, v prípade, ak by súd dospel k záveru, že nadobudnutie vlastníctva prídelom a následne dedením v konaní nebolo preukázané, je toho názoru, že došlo k nadobudnutiu vlastníctva z titulu vydržania K. L.. Súd poukázal na stanovisko odvolacieho súdu, ktorý v závere uviedol, že ak

prevod vlastníctva nehnuteľností, napr. na základe zmluvy uzavretej za platnosti Obyčajového práva, nebol na nadobúdateľa v pozemkovej knihe zapísaný (vzťahuje sa to aj na nadobudnutie vlastníckeho práva na základe tzv. Prídelového zákona) a následného nezapísania príslušnej parcely, ktorá bola predmetom prídelu v pozemkovej knihe na nadobúdateľa, že v takom prípade vlastnícke právo na nadobúdateľa len na základe takéhoto právneho úkonu, resp. právneho aktu nemohlo prejsť, čo však dôvodne mohlo v užívateľovi vyvolať presvedčenie o nadobudnutí vlastníctva k nehnuteľnosti, čo potom svedčilo o jeho oprávnenej držbe ako jednej z podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva, avšak vlastnícke právo k nehnuteľnosti nemohol vydržať ten, kto nebol dobromyseľný pri začiatku svojej držby, a teda vedel, že nehnuteľnosť nadobudol bezprávne. Súd prvej inštancie urobil záver, že z toho dôvodu nemohol C. L. nadobudnúť vlastnícke právo na základe prídelu, pretože toto nebolo intabulované v pozemkovej knihe, že pokiaľ na základe prídelu malo dôjsť k dobromyseľnosti prídelcu (C. L.), hoci v skutočnosti ku prevodu vlastníckeho práva nedošlo, vydržať nehnuteľnosť mohol iba prídelca, pokiaľ by tento splnil podmienky vydržania predmetnej nehnuteľnosti. Zdôraznil, že právny nástupca prídelcu si nemôže posúvať vydržanie, čo taktiež konštatoval odvolací súd. Poukázal na to, že podľa práva platného na Slovensku do 30.12.1950, vydržanie sa prerušilo, keď v priebehu vydržania bola nehnuteľnosť v pozemkovej knihe prepísaná na základe odplatného prevodu na iného (judikát zo zväzku IV. na str. 163). Zo zápisu v pozemkovej knihe súdu vyplynulo, že predmetná sporná nehnuteľnosť bola konfiškovaná štátom (nariadenie SNR č. 104/1945 Zb. a nariadenie SNR č. 64, pre účely pozemkovej reformy), teda nemohlo pokračovať vydržanie voči pôvodným spoluvlastníkom, aj keby bola dovtedy dobromyseľná držba, že vlastníctvo svedčí stále pôvodným vlastníkom, ktorým táto nehnuteľnosť bola konfiškovaná. Keďže táto konfiškácia bola účinná a platná, žalovaná v 1. rade, ako aj predchodcovia žalovanej v 2. rade sa domáhali reštitučného nároku, že nehnuteľnosť prešla do vlastníctva štátu. Súd poukázal na to, že žalobkyňa nepreukázala podmienky vydržania a ani netvrdila, odkedy a dokedy malo dôjsť k vydržaniu od prídelu v r. 1930, že na základe prídelu by mohlo ísť o vydržanie toho, komu mala byť táto nehnuteľnosť pridelená, teda C. L. a nie už jeho právneho nástupcovi - K. L.. Pokiaľ by išlo o vydržanie C. L., súd dôvodil, že toto skončilo aj pri 32-ročnej vydržacej dobe podľa Stredného občianskeho zákonníka 31.12.1960, keďže prídelca nebol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, ale vlastníkami zostali pôvodní vlastníci, preto bola aj zapísaná v pozemkovej knihe konfiškácia tohto majetku, bez ohľadu na to, kto je užívateľom a vlastnícke právo nadobudol štát. Od tej doby pre štát by sa vyžadovala dobromyseľná držba 100 rokov. Stredný občiansky zákonník platný od 1.1.1951 však vydržanie voči štátu vylúčil a vylúčil aj vydržanie poľnohospodárskej pôdy v socialistickom vlastníctve. Poukázal na to, že v takom prípade nemohol nadobudnúť vlastnícke právo pôvodný prídelca - C. L., keďže zomrel v r. 1957 a keďže vlastníkom v tom čase bol štát, nemohol nadobudnúť vlastníctvo ani jeho nástupca - K. L., pretože vydržanie bolo vylúčené proti štátu, nebolo možné započítať 10-ročnú vydržaciú dobu, počnúc 1.1.1951 do roku 1957, teda do doby, kým zomrel pôvodný prídelca C. L.. Súd sa stotožnil s vyjadrením žalovaných v 1. a 2. rade, že pozemková kniha bola záväzná ako verejná listina a každý musel vychádzať z jej zápisu, aký je skutočný právny vlastnícky režim, a preto, ak by C. L. nadobudol vlastnícke právo prídelom, bolo by to zaznamenané v pozemkovej knihe a nebolo by možné zapísať vlastnícke právo v prospech vlastníka G. N. titulom kúpy z 25.5.1937 v podiele 3/15, zapísané pod Č..N.. XXXX. Súdu bolo preukázané a vyplynulo mu to aj z dedičského rozhodnutia, že predmetnú nehnuteľnosť užívalo družstvo a vydržanie proti štátu nebolo možné ani podľa Občianskeho zákonníka platného od 1.4.1964 a nebolo možné ani vydržať poľnohospodársku pôdu, preto nemohlo dôjsť ani k vydržaniu vlastníckeho práva zo strany K.Á. L. tak, ako to tvrdí žalobkyňa, pričom ani neuviedla, odkedy mal K. L. splniť vydržaciú dobu a ku ktorému dátumu, keďže to ani nie je možné a tento dátum nie je možné posúvať, čo mu vyplynulo taktiež zo záverov odvolacieho súdu. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa súdu nepreukázala nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, a preto žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 C.s.p. Žalobkyňa bola v konaní neúspešná, preto priznal náhradu trov konania úspešným žalovaným v 1. a 2. rade. Žalovanému v 3. rade náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli. O výške náhrady trov bude rozhodnuté osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

3. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p., t.j. , že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

4. Uviedla, o. i., že súd v napadnutom rozsudku nečinil sporným, že v prvej pozemkovej reforme prídelovou listinou bola sporná parcela pridelená prídelcovi C. L., že nebola spornou ani skutočnosť, že

sa riadne uhradila cenu pridelu, že pridelová listina bola predložená Okresnému súdu v Moldave nad Bodvou a napriek tomu z neznámych dôvodov v pozemkovej knihe nebol prevedený zápis pridelu a naďalej ako vlastníci zostali vedení predchodcovia žalovaných. Súd taktiež nečinil sporným, že počnúc týmto pridelom spornú parcelu nerušene a v dobrej viere ako vlastnú užíval pridelca C. L. a po jeho úmrtí aj jeho syn K. L., ktorému nadobudnutie spornej parcely titulom dedenia po otcovi bolo potvrdené dedičským rozhodnutím, parcelu užíval až do svojej smrti, že túto skutočnosť nerozporovali ani žalovaní a žalobkyňa uvedené preukázala aj čestnými prehláseniami dvanástich obyvateľov obce D., ktorí okrem toho potvrdili, že pridel nikdy neužívalo družstvo, že súd posudzoval právne otázky, a to nadobudnutie pozemku titulom pridelu a titulom vydržania. Vytýkala súdu, že svoj záver, že pridelca vlastníctvo k pridelovej parcele nenadobudol titulom pridelu, pretože toto nebolo intabulované v pozemkovej knihe, odôvodňuje nepresvedčivo a zmätočne, keď celé odôvodnenie rozsudku sa obmedzuje na citáciu jednej vety zo zrušujúceho rozsudku odvolacieho súdu, že neuviedol právny predpis, ktorý aplikoval pri určení svojich záverov o intabulácii a svoje závery nevysvetlil žiadnym spôsobom a to osobitne s ohľadom na preukázanú skutočnosť o existencii pridelovej listiny ako vkladnej listiny s potvrdením o jeho doručení Okresnému súdu v Moldave nad Bodvou a nim vedenej pod Č.N.. XXXX v spojení so znením § 27 pridelového zákona č. 81/1920 Sb. Súd podľa žalobkyne nevyvodil žiadne závery vo vzťahu k vlastníckemu právu syna pridelcu, opomenul odôvodnenie vo vzťahu k dôsledkom prejednávania pridelovej parcely ako vlastníctva poručiteľa C. L., zomrelého X. G. XXXX v dedičskom konaní a potvrdenie nadobudnutia tejto parcely dedením jeho synovi dedičským rozhodnutím vydaným Štátnym notárstvom Košice pod Č. D 762/68 zo 16. mája 1968. Poukázala na to, že súd mal k dispozícii dedičsky spis s originálom dedičského rozhodnutia a v ňom sa nachádzajúce stanovisko ONV v Košiciach, podľa ktorého sa na spornú pridelovú parcelu konfiškácia podľa nar. č. 104/1948 Sb. v znení nar. č. 64/1946 Sb. nevzťahovala, pretože tento majetok bol konfiškovaný ešte v prvej pozemkovej reforme v zmysle § 29 zák. č. 81/1920 Zb. Štátnym pozemkovým úradom v Prahe a pridelený pridelovou listinou C. L.. Predmetné potvrdenie bolo vydané k majetkoprávnemu usporiadaniu dedičstva po pridelcovi. Vytýkala súdu, že jeho závery o nespnení podmienok vydržania v prípade pridelcu C. L. a vydržania pozemku u K. L.F. - syna pridelcu sú zmätočné, že súd sa nezaoberal posúdením dobromyseľného nadobudnutia dedičstva, vrátane spornej parcely s tým, že táto patrila poručiteľovi - pridelcovi ku dňu jeho smrti. Uviedla, že súd opakovane dôvodí konfiškáciou majetku N. - predchodcov žalovaných v roku 1945 a uvedené činí bez vyhodnotenia súvislosti s preukázanou skutočnosťou, že časť majetku N., z ktorej bola vyčlenená aj sporná pridelová parcela, bol zabraný a to za náhradu ešte v prvej pozemkovej reforme, že táto skutočnosť činí nulitný konfiškačný akt podľa benešových dekrétov, konkrétne nar. č. 104/1945 Sb. v znení nar. č. 64/1946 Sb. pre účely pozemkovej reformy" vo vzťahu k tomuto majetku. Tvrdila, že žalovanej v 1. rade a právnym predchodcom žalovaných v 2. a 3. rade bolo v rámci reštitúcie prinavrátené vlastníctvo k spornému pozemku, na ktorý im reštitučný nárok nemohol vzniknúť, keďže im bol zabraný ešte v prvej pozemkovej reforme. Namietala aj výrok 2 rozsudku o priznaní náhrady trov konania žalovaným v 1. a 2. rade v celom rozsahu. Mala za to, že samotný charakter veci a jej osobné pomery zakladajú dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalobcom podľa § 257 C.s.p. Poukázala na to, že je imobilná dôchodkyňa, ktorá sa v dobrej viere za stavu, keď nikto nerozporoval užívanie spornej parcely ako vlastnej titulom pridelu jej predchodcami a následne ňou samotnou a až po zápise Registra obnovennej evidencie pozemkov sa stalo zrejším, že listom vlastníctva k tejto parcele disponujú iné osoby, sa snaží o usporiadanie evidovaného vlastníctva v tomto konaní. Navrhla rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť a priznať jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Žalovaní v 1. a 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu navrhli rozsudok potvrdiť ako vecne správny a zaviazat žalovanú na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Poukázali na to, že nie je dôvodné tvrdenie odvolateľky, že súd a ani žalované nečinili sporným, že C. L. a následne po jeho smrti v roku 1957 syn K. L. túto roľu nepretržite užívali, že to tvrdila iba zást. žalobkyne, čo nie je pravda, že v čase kolektivizácie v päťdesiatych rokoch C. L., ani jeho syn jednoznačne nehospodárili ako súkromné osoby na roli. Sama žalobkyňa vo svojej prvej výpovedi uviedla, že po užívaní neskôr tieto pozemky boli otcovi zobraené do družstva, ktoré ich aj užívalo. Rovnako, že PDP Čečejevce oznámilo súdu, že predmetnú parcelu má v užívaní PD Paňovce. Len po skončení užívania pozemkov družstvom, túto parcelu mala užívať rodina L. a aj v čase dedičského konania pod neb. C. L. išlo o role v užívaní družstva. Dedené malo byť na základe pridelovej listiny a nie zápisu vlastníckeho práva poručiteľa v evidencii nehnuteľností, vtedy ešte pozemkovej knihe, kde bol vlastníkom zapísaný štát. Poukázali na to, že akési potvrdenie ONV Košice, bez dátumu, na základe údajného vyžiadania dedičom v dedičskom konaní (to je len domnienka), je bez právneho významu,

pretože tvrdený zábor za náhradu a konfiškácia štátom nie je to isté, že skutočne štát nadobudol vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti účinne aj zápisom v PK pod č.d. 25/47 až konfiškáciou podľa nar. č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nar. č. 64/1946 Sb. n. SNR, takáto konfiškácia a jej zápis v PK nebol nikdy zákonným spôsobom namietaný. Poukázali na to, že súd v napadnutom rozsudku správne odôvodňuje v súlade so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení 5Co/13/2013-107 z 26. 9. 2013 (str. 7 vety 4. a 5.), že k účinnosti nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (týkalo sa to aj prídeltov) v čase intabulačného princípu (do 31. 12. 1950 od 1. 1. 1951 nadobudol účinnosť zák. č. 141/1950 Zb. stredný občiansky zákonník ktorý intabulačný princíp zrušil), sa vyžadoval zápis vlastníckeho do pozemkovej knihy (intabulácia), preto na základe prídeltu C. L. nikdy vlastnícke právo nenadobudol, dokonca ani štát pred vydaním prídeltovej listiny. Z toho dôvodu bola zapísaná intabulácia prevodu na G.Á. N. titulom kúpy z 25. 5. 1937 č.d. XXXX pod R. XX na podiel 3/15 Q. D.. Q.. Č.. X L..Ú.. D. a predtým to bolo dedenie zo 6. 9. 1928 pod R. XX/a-W.. Považovali za nedôvodné a len účelové tvrdenie odvolateľky, že súd nevyvodzuje žiadne závery k dedeniu v r. 1957. Zdôvodňuje to jednoznačne, že C. L. nenadobudol vlastnícke právo k prídeltenej nehnuteľnosti, nebol v čase smrti jej vlastníkom, jej vlastníkom bol v tom čase štát, jeho syn K. L. preto dedením nemohol vlastnícke právo nadobudnúť. Tvrdili, že nie je dôvodné účelové tvrdenie odvolateľky, že sú nejasné a zmätočné dôvody ohľadne nemožnosti vydržania predmetnej parcely. Poukázali na to, že súd v napadnutom rozsudku dostatočne a jednoznačne odôvodnil nepreukázanie vydržania predmetnej nehnuteľnosti, že žalobkyňa ani len netvrdia presne, kto, na základe akých skutočností a akého právneho predpisu mal nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, odkedy dokedy mala byť splnená podmienka aj dobromyseľnosti aj lehoty na splnenie vydržania, a už vôbec toto nepreukázala, hoci dôkazné bremeno v tomto smere zapažuje žalobkyňu. Stotožnili sa s dostatočným a správnym odôvodnením napadnutého rozsudku, že prídeltca C. L. nikdy nenadobudol vlastnícke právo prídeltom, že nemohol splniť od roku 1931 ani nadobudnutie vydržaním, ak v r. 1937 dochádza k intabulácii prevodu podielu 3/15 na inú osobu, ak v r. 1947 bola nehnuteľnosť konfiškovaná štátom a tým štát bol aj zapísaný ako vlastník na predmetné nehnuteľnosti, ak od 1.1.1951 bolo vydržanie k poľnohospodárskej pôde proti štátu vylúčené, nebolo možné preto v dobromyseľnej držbe pokračovať, ani držba nepokračovala pretože pozemok užívalo roľnícke družstvo. Nemohol preto si žiadnu držbu, už vôbec nie dobromyseľnú C. L. po jeho smrti v r. 1957 započítavať K. L., ktorý v tom čase predmetné nehnuteľnosti nemal ani v držbe ani v užívaní. Správne preto súd zdôvodňuje, že ak podmienky dobromyseľnej držby neplnil a nesplnil C. L., nemohol ich plniť ani splniť ani K. L.. Mimo skutočností uvádzaných súdom, ktoré vyvrátili dobromyseľnú držbu C. L.F.J., uviedli, že je tu aj tá skutočnosť, že vedel a vedieť musel, že na základe prídeltovej listiny podal návrh na zápis do pozemkovej knihy, že taký zápis nebol vykonaný, že nebol evidovaný ako vlastník v pozemkovej knihe, teda vedel, že účinne vlastnícke právo nemohol nadobudnúť a keďže o verejnú knihu so záväznosťou zápisov v nej (pokiaľ nie je preukázaný opak) aj zápis ďalšieho prevodu v r. 1937 a zápis konfiškácie štátom v r. 1947, jeho dobromyseľnosť vylučujú, nehovoriac o následnom užívaní poľnohosp. pôdy roľníckym družstvom ako pôdy vo vlastníctve štátu (C. L. ako nevlastník ju ani nikdy vniesť do družstva nemohol). Nesúhlasili ani s účelovým tvrdením o nesplnení reštitučného nároku žalovanými (predchodcami) , čo môže posudzovať len na to príslušný správny orgán. Naďalej zotrvali na tom, že tvrdený zábor za náhradu pôvodným vlastníkom, nikdy nebolo realizované a následný prídelt, ak ich účinky nenastali a vlastnícke právo nikdy neprešlo, ostalo pôvodným vlastníkom, nevyučovali možnosť konfiškácie takého majetku štátom v r. 1947, čo sa aj stalo. Zdôraznili, že platnosť takejto konfiškácie je nesporná a tá bola dôvodom reštitučného nároku žalovaných, ich predchodcov. Správne a zákonné považovali aj rozhodnutie o náhrade trov konania. Uviedli, že rovnako ako žalobkyňa, aj žalovaná v 1. rade a predchodca žalovanej v 2. rade sú dôchodcovia, nedali príčinu takému sporu, dokonca ak by nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním bolo preukázané, náhradu trov konania by ani neuplatňovali, no už od samého začiatku v celom konaní a dokonca ani v odvolaní sa netvrdia a už vôbec nepreukazuje splnenie všetkých podmienok vydržania, skutkovo aj s právnym zdôvodnením. Tvrdili, že by bolo preto nespravodlivé, ak by žalovaní v 1. a 2. rade mali znášať náklady spojené s nedôvodnou žalobou, pričom samotná žalobkyňa si náhradu trov konania proti nim uplatňuje. Navrhli rozsudok potvrdiť a priznať im proti žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok vo výroku I. a III. potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil a odvolací súd sa s jeho odôvodnením stotožňuje, pretože dôvody rozsudku pokiaľ ide o výroky I. a III. sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalobkyňou,

v ktorom v podstate opakuje skutočnosti uvádzané pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd v odôvodnení rozsudku riadne a presvedčivo vysporiadal. Rozsudok vo výroku II. o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným v I. a II. rade zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. c) a 391 ods. 1 C.s.p. lebo súd vec nesprávne právne posúdil, keď opomenul aplikovať pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania aj § 257 C.s.p. - dôvody hodné osobitného zreteľa. Nezistoval, či u žalobkyni, ktorá aj keď nemala v spore úspech, existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nemusí výnimočne náhradu trov konania úspešným žalovaným v 1., 2. rade priznať.

8. Žalobkyňa v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Iná vada, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) C.s.p.) dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami alebo posúdenie predbežnej otázky rozporu s existujúcim rozhodnutím príslušným orgánom).

10. Vo vzťahu k inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, žalobkyňa konkrétne nevytýka súdu také pochybenie, ktoré by malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

11. Žalobkyňa v odvolaní namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia, zmätočnosť jeho odôvodnenia, ktorý odvolací dôvod je upravený v § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Uvedená vada konania nebola zistená, t.j., že by súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, t.j. právo na riadne odôvodnené a preskúmateľné rozhodnutie.

13. Žalobkyňa odôvodnenie súdu a jeho závery, že prídelca vlastníctvo k prídelovej parcele nenadobudol titulom prídelu, pretože nebolo intabulované v pozemkovej knihe, považuje za nepresvedčivé a zmätočné, obmedzujúce sa len na citáciu jednej vety zo zrušujúceho rozsudku odvolacieho súdu, že neuviedol právne predpisy, ktoré v prejednávanej spore aplikoval, v prípade záverov o intabulácii a svoje závery nevysvetlil žiadnym spôsobom s ohľadom na preukázanú skutočnosť existencie prídelovej listiny ako vkladnej listiny. K týmto výhradám je potrebné uviesť, že napadnutý rozsudok zodpovedá všetkým požiadavkám vyplývajúcim z § 202 C.s.p. Súd po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení urobil záver, ktorý dostatočne a vyčerpávajúco odôvodnil vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobkyňou, zistený skutkový stav podradil pod príslušné právne predpisy, pričom posudzoval právne tituly, ktorými mali jej právni predchodcovia nadobudnúť vlastnícke právo k žalovanej nehnuteľnosti a to, či už na základe prídelovej listiny, ktorá napokon nebola zavkladovaná do pozemkovej knihy, ktoré zavkladovanie malo konštitutívne účinky, resp. splnenia zák. podmienok pre vydržanie predmetnej nehnuteľnosti jej právnymi predchodcami a to v súvislosti aj s právnymi predpismi platnými a účinnými v čase vydania prídelovej listiny (Obyčajové právo platné na Slovensku do 31.12.1950), následne zák. č. 141/1950 Z.z., účinný od 1. 1. 1951 (bod 21. odôvodnenia rozsudku). Odvolací súd v celom rozsahu na tieto dôvody odkazuje. Rovnako sa vysporiadal aj s výhradami žalobkyne vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva K.N. L. v dedičskom konaní po neb. C. L., lebo bolo potrebné vychádzať v prvom rade zo skutočnosti, čo súd aj súd vysvetlil, že C. L. (právny predchodca žalobkyne, ako aj K. L.) nemohol nadobudnúť vlastnícke právo na základe prídelu, pretože toto nebolo intabulované v pozemkovej knihe. Odvolací súd dodáva, že vlastnícke právo, ktoré nesvedčilo C.. L. a nebolo evidované na neho nemohlo účinne dedením prejsť na K.. L., keď, o. i., bolo v čase smrti C.. L. evidované vo vlastníctve štátu v dôsledku konfiškácie predmetnej nehnuteľnosti a v užívaní PD. Súd prvej inštancie správne odkázal aj na závery odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení, že v prípade, že prevod vlastníctva nehnuteľností, napr. na základe zmluvy uzavretej za platnosti obyčajového práva, nebol na nadobúdateľa v pozemkovej knihe zapísaný (vzťahuje sa to aj na nadobudnutie vlastníckeho práva na základe tzv. prídelového

zákona) a následného nezapísania príslušnej parcely, ktorá bola predmetom prídeltu v pozemkovej knihe na nadobúdateľa, vlastnícke právo na nadobúdateľa len na základe takého právneho úkonu, resp. právneho aktu nemohlo prejsť, čo však dôvodne mohlo užívateľovi vyvolať presvedčenie o nadobudnutí vlastníctva nehnuteľnosti.

14. Vo vzťahu k všetkým námietkam uvádzaných žalobkyňou, pokiaľ ide o zamietnutie žaloby vo veci samej, sa odvolací súd stotožňuje so správnymi právnymi a skutkovými závermi súdu prvej inštancie a nie je k nim čo dodať.

15. Nie sú dané ani odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p.

16. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p., sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z (§ 191 C.s.p.).

17. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

18. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

19. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobkyne, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo a výstižne vyrovnal.

20. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu, že C. L. nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti na základe prídeltu, pretože toto nebolo intabulované v pozemkovej knihe, čo je nesporné a ktorú skutočnosť nespochybnila ani žalobkyňa. Pokiaľ na základe prídeltu malo dôjsť k dobromyseľnosti prídelcu (C. L.), hoci v skutočnosti ku prevodu vlastníckeho práva nedošlo, vydržať nehnuteľnosť mohol iba prídelca a pokiaľ by splnil podmienky vydržania predmetnej nehnuteľnosti, vrátane 32 ročnej vydržacej lehoty, ktorej plynutie sa prerušilo v dôsledku ďalšieho prevodu nehnuteľnosti jej konfiškáciou a prechodom na štát koncom 40-tych rokov. Z uvedených dôvodov právny nástupca prídelcu si nemôže posúvať vydržanie, čo konštatoval aj odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí. Je potrebné opätovne odkázať na záver súdu, že podľa

práva platného na Slovensku do 30. 12. 1950 (Obyčajové právo) vydržanie sa prerušilo, keď v priebehu vydržania bola nehnuteľnosť v pozemkovej knihe prepísaná na základe odplatného prevodu na iného (judikát zo zväzku IV. na str. 163), že zo zápisu v pozemkovej knihe súdu vyplynulo, že predmetná sporná nehnuteľnosť bola konfiškovaná štátom a že nemohlo pokračovať vydržanie voči pôvodným vlastníkom, aj keby bola dovedty dobromyseľná držba. Je preto správny záver súdu, že vlastníctvo svedčilo stále pôvodným vlastníkom, ktorým táto nehnuteľnosť bola skonfiškovaná a keďže konfiškácia bola účinná a platná, že žalovaná v 1. rade, ako aj predchodcovia žalovanej v 2. rade sa domáhali reštitučného nároku, že nehnuteľnosť prešla do vlastníctva štátu. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu, že žalobkyňa nepreukázala podmienky vydržania, ani netvrdila, od kedy a do kedy malo dôjsť k vydržaniu od pridelu v roku 1930, že na základe pridelu by mohlo ísť o vydržanie toho, komu mala byť táto nehnuteľnosť pridelená, teda C. L., avšak nie už jeho právnomu nástupcovi K. L. a pokiaľ by išlo o vydržanie C. L., že toto skončilo aj pri 32 ročnej vydržacej dobe podľa stredného Občianskeho zákonníka 31. 12. 1960 a keďže prídelca nebol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, ale vlastníkmi zostali pôvodní vlastníci, preto bola aj zapísaná v pozemkovej knihe konfiškácia tohto majetku, bez ohľadu na to, kto je užívateľom a vlastnícke právo nadobudol štát, že od tej doby pre štát by sa vyžadovala dobromyseľná držba 100 rokov a stredný Občiansky zákonník platný od 1. 1. 1951 vydržaním voči štátu vylúčil a vylúčil aj vydržanie poľnohospodárskej pôdy v socialistickom vlastníctve, že v takom prípade nemohol nadobudnúť vlastnícke právo pôvodný prídelca C. L., keďže zomrel v roku 1957 a keďže vlastníkom v tom čase bol štát, nemohol nadobudnúť vlastníctvo ani jeho nástupca K. L., pretože vydržanie bolo vylúčené proti štátu a nebolo možné započítať desaťročnú vydržaciu dobu počnúc od 1. 1. 1951 do roku 1957, teda do doby, kým zomrel pôvodný prídelca C. L.. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu a napokon aj vyjadrením žalovaných v 1., 2. rade, že pozemková kniha bola záväzná ako verejná listina a každý musel vychádzať z jej zápisu, aký je skutočný právny vlastnícky režim, a preto ak by C. L. nadobudol vlastnícke právo prídelom, bolo by to zaznamenané v pozemkovej knihe a nebolo by možné zapísať vlastnícke právo v prospech vlastníka G. N. titulom kúpy z 25. 5. 1937 v podiele 3/15, zapísané pod Č..N.. XXXX. Správne je aj konštatovanie súdu, že bolo preukázané a že to vyplýva aj z dedičského rozhodnutia, že predmetnú nehnuteľnosť užívalo družstvo a vydržanie proti štátu nebolo možné ani podľa Občianskeho zákonníka platného od 1. 4. 1964 a že nebolo možné ani vydržať poľnohospodársku pôdu, preto nemohlo dôjsť ani k vydržaniu vlastníckeho práva zo strany K. L., tak ako to tvrdí žalobkyňa, pričom žalobkyňa ani neuviedla, od kedy mal K. L. splniť vydržaciu dobu a ku ktorému dátumu, keďže to ani nebolo možné a tento dátum nebolo možné posúvať. Preto je správny záver súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nepreukázala nadobudnutie vlastníckeho práva ani vydržaním a preto súd správne žalobu zamietol.

21. Odvolací súd odkazuje aj na vyjadrenie zástupcu žalovaných v 1., 2. rade k odvolaniu, že aj v čase dedičského konania po neb. C. L. išlo o role v užívaní družstva, že dedenie po ňom malo byť na základe prídelovej listiny a nie zápisu vlastníckeho práva poručiteľa v evidencii nehnuteľnosti, vtedy ešte v pozemkovej knihe, kde bol vlastníkom zapísaný štát, že Potvrdenie ONV, Odbor poľnohospodárstva, vodného hospodárstva, lesníctva v Košiciach, na ktoré odkazuje žalobkyňa, ktoré je, okrem iného bez dátumu na základe „vyžiadania dedičov v dedičskom konaní“, je bez právneho významu, keďže nebolo v kompetencii uvedeného úradu konštatovať, resp. právne hodnotiť nadobudnutie vlastníckeho práva právnym predchodcom K. L., t.j. C. L., ktorý mal nadobudnúť vlastnícke právo prídelom, ktorý však nebol zavkladovaný do pozemkovej knihy, ktoré zavkladovanie malo viazať na seba konštitutívne dôsledky, t.j. vznik vlastníckeho práva, ktoré však nenastali na strane právneho predchodcu žalobkyne, t.j. C. L., a teda ani následne K.N. L.. O.i. z uvedeného „potvrdenia“ vyplýva aj to, že Okresný národný výbor konštatoval, že prídel pozemnoknižnej nebol usporiadaný, že C. L. ml. prídel pozemnoknižne neusporiadal a že preto je vedený na mene bývalého majiteľa. Z uvedených dôvodov aj táto výhrada žalobkyne nie je významná.

22. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne o nespĺnení reštitučného nároku žalovanými, je potrebné uviesť, že rozhodnutie príslušného orgánu na vydanie nehnuteľnosti je právoplatné, že tento nárok vznikol v dôsledku konfiškácie majetku štátom v r. 1947 voči vlastníkom, t.j. právnym predchodcom žalovaných, že platnosť takejto konfiškácie bola nesporná a bola aj dôvodom reštitučného nároku žalovaných, resp. ich predchodcov.

23. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok vo výroku I. potvrdiť ako vecne správny.

24. Odvolací súd zrušil rozsudok vo výroku II. o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanými v 1. a 2. rade a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, lebo súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ opomenul vo veci aplikovať aj § 257 C.s.p.

25. Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

26. Ustanovenie § 257 C.s.p. preberá doterajšiu úpravu v § 150 ods. 1 prvej vety O.s.p. Účelom § 257 C.s.p. je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia, ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočne okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

27. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodu, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. Aplikácia § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. C.s.p., súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu.

28. Podľa ustálenej súdnej praxe pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa treba prihliadnuť na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán sporu, tiež treba prihliadnuť na pomery nielen toho, koho by podľa všeobecného ust. stíhala povinnosť nahradiť trovy konania, ale i toho koho majetková sféra by bola použitím tohto ust. dotknutá a súčasne je potrebné zohľadniť aj okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku, pričom toto ust. možno použiť vo všetkých prípadoch, v ktorých by mala byť náhrada trov priznaná a jeho použitie dopadá na tú stranu sporu, ktorá by inak mala nárok na náhradu trov konania. Ďalej je potrebné si všimnúť okolnosti, ktoré viedli strany sporu k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní, teda nielen toho ktorého by podľa všeobecného ust. stíhala povinnosť nahradiť trovy konania, ale i toho, ktorého majetková sféra by bola použitím tohto výnimočného ust. dotknutá.

29. Žalobkyňa v odvolaní poukazuje na samotný charakter veci, aj jej osobné pomery zakladajúce dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovaným v 1. a 2. rade podľa § 257 C.s.p., že je imobilná dôchodkyňa, ktorá sa v dobrej viere za stavu, keď nikto nerozporoval užívanie spornej parcely ako vlastnej titulom prídely jej predchodcami a následne ňou samou až po zápise registra obnovenej evidencie pozemkov stalo zrejším, že listom vlastníctva k tejto parcele disponujú iné osoby a že sa snaží o usporiadanie evidovaného vlastníctva v tomto konaní.

30. Z dôvodu, že súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným v 1., 2. rade nezávažil aplikáciu cit. zák. ust., neostávalo odvolaciemu súdu nič iné, ako rozsudok vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanými v 1., 2. rade zrušiť a v rozsahu zrušenia vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

31. Povinnosťou súdu bude preto zistiť, či na strane žalobkyne existujú dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 C.s.p., pre ktoré by žalovaným v 1., 2. rade nemala byť ako úspešným stranám sporu náhrada trov konania vo vzťahu k neúspešnej žalobkyni, ktoré bude potrebné pred súdom prvej inštancie preukázať, a to so zreteľom aj na pomery žalovaných v 1. a 2. rade a opätovne o trovách konania vo vzťahu medzi týmito sporovými stranami rozhodnúť.

32. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania.

33. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.)

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).